

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1415/2025
13.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Чедомир Голубовић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца „NCA INVESTMENT GROUP“ д.о.о. за холдинг послове, производњу, промет и услуге из Београда, чији је пуномоћник Владан Симеуновић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3429/18 од 03.10.2024. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3429/18 од 03.10.2024. године и предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2590/17 од 13.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за период од 01.11.2008. године до 31.01.2009. године исплати износ од 1.421.217,17 динара са законском затезном каматом за свако појединачно потраживање од дана доспелости до исплате, како је то ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени-противтужилац да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Београда за тужиљу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.08.2008. године до 31.01.2009. године који се плаћају на најнижу основицу за VII стручне спреме коју тужиља-противтужена има и према обрачуну фонда. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев па се обавезе тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој на име мање исплаћене зараде са затезном каматом исплати износе ближе означене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени-противтужилац да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Београда за тужиљу-противтужену уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 01.02.2009. године до 31.03.2009. године који се плаћају на најнижу основицу за VII стручне спреме. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев да се обавезе тужиља-противтужена да туженом-противтужиоцу исплати 276.690,03 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2008. године. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да

тужиљи-противтуженој накнади трошкове парничног поступка од 441.250,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3429/18 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2590/17 од 13.04.2018. године, па је ставом другим усвојен тужбени захтев и обавезан тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој на име мање исплаћене зараде за период од 01.11.2008. године до 31.03.2009. године исплати 1.421.217,17 динара са законском затезном каматом на свако појединачно месечно потраживање од дана доспелости па до исплате, ближе означено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени-противтужилац да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Београда за тужиљу-противтужену уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.08.2008. године до 31.03.2009. године који се плаћају на најнижу основицу за VII стручне спреме и то према обрачуну фонда. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев да се обавеже тужиља-противтужена да туженом-противтужиоцу исплати 276.690,03 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2008. године па до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 441.250,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршење па до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој на име трошкова другостепеног поступка плати 495.562,50 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате, а ставом седмим изреке, одбијен захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија туженог-противтужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља-противтужена као запослена код туженог-противтужиоца као послодавца закључила је уговор о раду 01.11.2007. године на пословима извршног директора Сектора ... са описом послова као у члану 3. уговора, на неодређено време почев од 01.11.2007. године. У уговору није утврђена висина зараде. Решењем о отказу уговора о раду од 27.03.2009. године тужиљи-противтуженој је отказан уговор о раду од 01.11.2007. године и одређено да јој радни однос престаје закључно са 31.03.2009. године. Од априла 2008. године тужиљи-противтуженој је зарада увећана за 20%, а у октобру 2008. године јој је исплаћен износ од 290.327,00 динара. Почев од 01.11.2008. године до 01.03.2009. године исплаћивана је зарада у висини минималне зараде.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев према налазу вештака у варијанти да је тужиљи-противтуженој основна зарада износила 3.095 евра и досудио 1.421.217,17 динара за период од 01.11.2008. године до 31.01.2009. године, са припадајућим доприносима, одбио тужбени захтев за период 01. 02. 2009. године до 31.03.2009. године са припадајућим доприносима, са образложењем да је висина зараде тужиљи-

противтуженој уговорена усмено, те да јој је умањена плата без било какве одлуке туженог-противтужиоца, а да тужени-противтужилац није доказао да је радњама тужиље-противтужене претрпео штету.

Другостепени суд је, по закључењу расправе одржаној пред тим судом, укинуо првостепену пресуду, усвојио тужбени захтев тужиље-противтужене за износ од 1.421.217,17 динара за период од 01.11.2008. године до 31.03.2009. године и обавезао туженог-противтужиоца да за тужиљу-противтужену уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.08.2008. године до 31.03.2009. године који се плаћају на најнижу основицу за VII стручне спреме који тужиља-противтужена има, по обрачуну фонда, а одбио противтужбени захтев да тужиља-противтужена исплати туженом-противтужиоцу 267.690,13 динара са затезном каматом од 16.11.2008. године до исплате, са образложењем да је утврђено према неспорним наводима из исказа тужиље, законског заступника туженог ББ и сведока ВВ и ГГ, да је зарада тужиље уговорена усмено, а од априла 2008. године увећана за 20% али да је спорно у ком износу, као и да је тужиљи-противтуженој у октобру 2008. године исплаћен износ зараде од 290.327,76 динара, а почев од 01.11.2008. године до 31.03.2009. године исплаћивана је зарада у висини минималне зараде по сагласном усменом договору о исплати умањене зараде за тужиљу-противтужену како то произилази из исказа законског заступника тужене ББ и саслушаних сведока. Тужени-противтужилац није доставио било анекс уговора о раду било решење или неки налог или неки други писани акт на основу којег је тужиљи-противтуженој за спорни период исплаћена умањена зарада, па је очигледно незаконито умањена зарада тужиљи-противтуженој све до престанка радног односа 31.03.2009. године. По налажењу другостепеног суда, тужени-противтужилац није доставио доказе којим би регулисао поступак утврђивања и начин накнаде коју евентуално запослени проузрокује послодавцу и није доставио доказ да је спровео било какав поступак и донео било какву одлуку којом би обавезао тужиљу-противтужену да накнади евентуалну причињену штету због чега је одбио противтужбени захтев.

Међутим, основано се у ревизији туженог-противтужиоца истиче да је другостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање с обзиром да није ценио исказе сведока ВВ и ГГ, као и законског заступника туженог-противтужиоца ББ и чијих исказа произилази да је уговорена зарада тужиље-противтужене износила 2.400 евра у октобру 2008. године, насупрот исказау тужиље-противтужене да је уговорена зарада износила 3.000 евра. Другостепени суд у образложењу побијане пресуде није навео чије исказе је прихватио и због чега, нити је утврдио висину усмено уговорене зараде тужиље-противтужене, већ је само навео да јој је октобру 2008. године исплаћен износ зараде од 290.327,76 динара што према курсу евра у односу на динар на дан 01.10. 2008. године износи 1евро=76.7350 рсд, односно 3.783,70 евра приближно, по средњем курсу НБС. Такође, другостепени суд није ценио налаз и мишљење судског вештака економско – финансијске струке Радише Питулића од 08.06.2015. године, нити допунских налаза и мишљења истог вештака од 02.10.2015. године и 29.01.2015. године, као и изјашњења од 14.04.2016. године, имајући у виду да су налаз и допунски налази дати у више варијанти и то да је уговорена висина зараде тужиље-противтужене почев од априла 2008. године до октобра 2008. године износила 2.400 евра, а у изјашњењу од 14.04.2016. године вештак је рачунао потраживање тужиље-противтужене на износ зараде од 3.095 евра, од 2.400 евра и уговорене зараде од 2.000

евра уз увећање за топли оброк и минули рад и није навео коју од варијанти налаза вештака је прихватио и због чега.

Због тога ће другостепени суд у поновном поступку да, ради правилне примене материјалног права, утврди који износ зараде тужиљи-противтуженој је уговорен за радно место директор сектора ..., да би одлучио о постављеном тужбеном и противтужбеном захтеву, ценећи изведене доказе у смислу одредбе члана 8.ЗПП.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 416. став 2. ЗПП побијана пресуда је укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**